

εἰς τὰ ὁποῖα γίνεται νὰ συγκριθοῦν μερικώτερα οἱ δύο ποιητάδες, εἶναι ἡ Δολώνεια (*Ἰλιάδ.* Κ.), μὲ τὸ ἐπεισόδιον τοῦ Νίξου καὶ τοῦ Εὐρυάλου (*Αἰρειάδ.* ΙΧ). Ὁ Σολωμὸς ἐθαύμαζε τὴν ὁμηρικὴν βραψωδία, ὅπου ἡ ἀνδρεία καὶ οἱ νοῦς συνενωμένα καὶ συμβοηθούμενα βγάνουν εἰς καλὸ τέλος τὸ τολμηρὸν ἐπιχείρημα, καὶ ὡς ἀντίθετον εἰς τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτὰ τῶν Ἑλλήνων πολεμάρχων φαίνεται ἡ ματαιότης καὶ ἡ ὀλιγοψυχία τοῦ Δόλωνα. Εὗρισκε ἐξ ἐναντίας εἰς τὸ ἐπεισόδιον τοῦ Βιργιλίου ὅτι ὁ ποιητὴς ἄλλο δὲν εἶχε κατὰ νοῦν, εἰμὴ νὰ σχηματίσῃ μίαν παθητικὴν διήγησιν· πάθος ὅμως, τὸ ὁποῖον κατανατᾷ ψυχρὸν, ἅμα συλλογισθῆτινὰς ὅτι ἡ αἰτία τῆς καταστροφῆς τῶν δύο νέων εἶναι ἡ ἄσκοπη καὶ παράκαιρη ἐπιθυμία τοῦ Εὐρυάλου, νὰ φορέσῃ τὴν λαμπρὴν περικεφαλαίαν, ὅπου τοὺς προδίνει. Ἀκόμηνέος εἶχε γράψῃ: *Ἡ δυσκολία, τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται ὁ συγγραφεὺς, (ὁμιλῶ γιὰ τὸν μέγαν συγγραφεῖα) δὲν στέκει εἰς τὸ νὰ δείξῃ φαντασία καὶ πάθος, ἀλλὰ εἰς τὸ νὰ ὑποτάξῃ αὐτὰ τὰ δύο πράγματα, μὲ καιρὸν καὶ μὲ κόπον, εἰς τὸ νόημα τῆς τέχνης (*).* Ὅθεν ἐθαύμαζε τὸ ὕψος τοῦ Αἰσχύλου, κ' ἔλεγε ὅτι ὁ μεγαλότολμος ἐκεῖνος νοῦς εἶχε προαισθανθῆ τὴν ῥωμαντικὴν ποίησιν· ἐθεωροῦσε τοῦ Σοφοκλῆ τὰ δράματα, καλλιτεχνήματα τέλεια* ἀλλὰ συναριθμοῦσε τὸν Εὐριπίδην μὲ τοὺς πολλοὺς ποιητάδες, οἱ ὁποῖοι ἀποβλέπουν εἰς τὸ πάθος, ὡς κύριον σκοπὸν, ἔχει ὡς μέσον, τῆς Τέχνης.

Ἀπὸ τὰ δύο Ὀμηρικὰ Ποιήματα ἀναγνώριζε εἰς τὴν Ὀδύσειαν, καλῆτερα παρὰ εἰς τὴν Ἰλιάδα, καθαρὸς τοὺς νόμους, ὅπου ἦρε ὁ αὐτοδίδαχος πατέρας τῆς Ποιητι-

ε. (*) Σημ. εἰς τὸ Ποίημα εἰς τὸ θάνατον τοῦ Α. Μπαίρον.

